

Jēzus sacīja: 51 Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kas ēdis no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi. Un maize, ko Es došu, ir Mana miesa, kas dota par pasaules dzīvību."

52 Tad jūdi savā starpā sāka strīdēties, sacīdami: "Kā Viņš mums var dot ēst Savu miesu?"

53 Bet Jēzus tiem sacīja: "Patiesi, patiesi Es jums saku: ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī."

54 Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā.

55 Jo Mana miesa ir patiess ēdiens un Manas asinis ir patiess dzēriens.

56 Kas Manu miesu bauda un Manas asinis dzer, paliek Manī, un Es viņā.

57 Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī.

58 Tāda ir tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tāda, kādu ēduši mūsu tēvi, jo tie ir miruši. Kas šo maizi bauda, tas dzīvos mūžīgi."

Jāņa ev. 6:51–58

Mīļā draudze!

Šodienas sprediķa teksts ir turpinājums Jāņa evaņģēlija sestajai nodaļai, kurā Jēzus runā par to, ka Viņš ir dzīvības maize. Jānis saka, ka Jēzus oponenti šajā sarunā ir "jūdi". Te jābūt mazliet uzmanīgam, jo Jēzus un Viņa mācekļi paši bija jūdi. Evaņģēlists Jānis tādā veidā apzīmēja nevis tautību, bet tos, kas noraidīja Jēzu un nostājās pret Viņu.

Šī saruna sākās pēc tam, kad Jēzus bija ēdinājis 5000 cilvēkus ar piecām maizēm. Cilvēki uzskatīja Jēzu par brīnumdari, sekoja Viņam un prasīja, lai Viņš atkārtu šo brīnumu līdzīgi kā Dievs baroja savu tautu tuksnesī ar mannu.

Ja tajā laikā būtu notikušas vēlēšanas, noteikti, ka cilvēki būtu ievēlējuši Jēzu kā savu valdnieku, ja tikai Viņš turpinātu solīt maizi no debesīm. Tomēr Jēzus to nedara. Viņš nav ieinteresēts iegūt sekotājus, kas tikai un vienīgi domā par savu vēderu, vai ir paēduši vai nē. Jēzus vēlas vairāk, lai šie cilvēki Viņam uzticas, lai viņi pieņem Viņu miesā un asinīs. Jēzus to formulē tik asi, ka daudzi ir šokēti no Viņa vārdiem, kā rezultātā viņi pamet Jēzu.

Jēzus saka: **"..ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī. Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā."**

Mēs jau esam pieraduši pie šiem vārdiem, jo mēs tos pazīstam no Dievgalda. Bet iedomājieties, kādu iespaidu tie atstāj uz cilvēkiem, kas tos dzird pirmo reizi. Pirms dažiem gadiem mums bija iesvētības. Iesvētīta tika arī viena jauna sieviete no Ilģiem. Kad es viņai devu dzert vīnu un teicu **"Nem un dzer, tās ir Jēzus asinis, kas par tevi izlietas"**, viņa tik ļoti nobijās, ka viņa atraidīja kausu. Viņa negribēja dzert asinis un kopš tā laika viņa arī vairs nav nākusi pie Dievgalda.

Tāpat arī ir ar to, ka jāēd Jēzus miesa. Jēzus saka, ka tā ir ne tikai jāēd, bet, burtiski tulkojot, 'jāgrauž vai jākož Viņa gaļa'. Nu tā, mīļie, sāk palikt neomulīgi, vai ne tā? Tas jau vairāk līdzinās kanibālismam, nav brīnums, ka cilvēki novērsās no Jēzus. Vēlāk pagānu starpā klīda runas, ka kristieši dievkalpojuma laikā upurējot mazus bērņus un tos notiesājot. Līdzīgi viens otrs mūsu tautietis runā par jūdiem, ka viņu *maces* esot sajauktas ar bērņu asinīm. Cilvēkiem no malas tik tiešām nav viegli saprast, kas notiek Svētajā Vakarēdienā, un laikam jau arī mēs paši to īsti nesaprotam.

Katram ticīgam jūdam Jēzus vārdi bija piedauzīgi, jo bauslībā bija skaidri

pateikts, ka cilvēks nedrīkst dzert asinis, piemēram, 5. Mozus grāmatā 12. nodaļā: **23 "Tikai noturies, ka tu neēd asinis, jo asinis ir dvēsele; un tu nedrīksti ēst dvēseli kopā ar miesu."** Tātad asinīs ir dvēsele, tās ir dzīvība, un dzīvība pieder Dievam, to cilvēks var tikai lietot, bet ne piesavināties.

Kāpēc Jēzus runā tieši tādā veidā? Viņš norāda uz Savu nāvi pie krusta, ka šeit Viņš atdod pats Sevi, lai pasaulei nestu dzīvību. Uzticoties Viņam, Kristus ienāk mūsu dzīvē, Viņš kļūst par daļu no mums un mēs, savukārt, esam daļa no Viņa. Ja mēs ēdam maizi un dzeram vīnu, vai ēdam cepumus un dzeram kafiju, vai ēdam pīrāgus un dzeram alu, vienalga ko, tad ēdiena un dzēriena sastāvdaļas nonāk mūsu asinīs, kas, savukārt, dod uzturu jebkādai mūsu ķermeņa šūņai. Tieši tāpat Jēzus nav tikai mūsu sirdī vai galvā, bet Jēzus kā maize un vīns ienāk visā mūsu esībā, Viņš ieplūst līdz mūsu miesas dziļākajam stūrītim un saņemam tos labumus, kurus Jēzus mums apsolīja. Tātad šeit nav runa par to, vai mēs to jūtam vai saprotam, tas vienkārši notiek.

Jēzus saka, ka cilvēks, kas bauda Viņa miesu un asinis, dzīvos mūžīgi, ka tam jau šodien ir mūžīgā dzīvība, ka tas tiks celts augšā pastarā dienā un ka tam ir kopība ar Kristu, dzīve Viņā. Caur Dievgaldu mēs saņemam visus šos labumus.

Jēzus saka: "**55 Jo Mana miesa ir patiess ēdiens un Manas asinis ir patiess dzēriens.**" Arī šeit ir vērts padomāt, kas ir patiess ēdiens un patiess dzēriens. Cik bieži mēs ēdam vai dzeram, nevis tāpēc, ka esam fiziski izsalkuši vai izslāpuši, bet tāpēc, lai piepildītu savu garīgo izsalkumu vai slāpes. Ja es jūtos nelaimīgs, es sāku daudz vairāk ēst. Vai es vienkārši piedzeros. Ēdiens vai dzēriens kļūst par aizvietotāju manas dvēseles tukšumam. Tā rodas atkarības un daudzas citas slimības. Bet pamats tam ir mans garīgais tukšums. Jēzus saka, ka šis ēdiens vai dzēriens nav patiess, jo tas neaiziet līdz mana tukšuma saknei. Tikai Jēzus pats, ienākot manā dzīvē, spēj piepildīt šo tukšumu ar Savu mīlestību.

Mazā katehisma ievadā Mārtiņš Luters rakstīja:

"... ievēro, ka nevienu nedrīkst pie ticības vai Sakramenta dzīt spaidu kārtā, nosacīt kādus likumus vai laiku, vai vietas, bet – jāsludina, lai viņi paši bez mūsu pavēles tiektos un piespiestu mūs, mācītājus, sniegt viņiem Sakramentu. To darām, viņiem sacīdami: kas nemeklē un neprasa Sakramentu vismaz kādas četras reizes gadā, par to jābaidās, ka viņš nicina Sakramentu un nav kristietis, gluži tāpat kā nav kristietis tas, kas netic Evaņģēlijam vai to neuzklausā. (Vienprātības gr., 339.lp.)

Savukārt Lielajā Katehismā Luters skaidro:

"Tā nu Svētais Vakarēdiens patiesi ir saucams par barību dvēselei, jo tas baro un stiprina jauno cilvēku. Lai gan caur Kristību piedzimstam no jauna, taču, kā jau sacīts, cilvēkam ir un paliek arī vecā daba – miesā un asinīs, kurā ir tik daudz grūtību un kārdinājumu no velna un pasaules, ka bieži nogurstam un kļūstam nespēcīgi, dažreiz arī klūpam."

Un vēl: *"Jo patiesi, tā notiek, arī es pats to esmu pieredzējis un ikviens var pie sevis pamanīt, ka atraujoties no Sakramenta, topam dienu no dienas arvien raupjāki un vēsāki, līdz beidzot pavisam to vairs neievērojam. Lai no tā izvairītos, mums ar visu sirdi un sirdsapziņu jājūtas un jāizturas kā tādiem, kas patiesi grib dzīvot ticībā Dievam. Jo vairāk tas notiek, jo vairāk sirds iesilst, iedegas un vairs nevar kļūt auksta un cieta."* Lai Kristus dzīvotu mūsos un mēs visi varētu augt ticībā. Āmen!